

UZASADNIENIE

Powódka M. I. wniosła przeciwko pozwanemu (...) spółce akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 51 114,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 1 sierpnia 2020 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, tytułem dopłaty do odszkodowania, za najem pojazdu zastępczego, parkowania pojazdu uszkodzonego oraz holowanie.

W dniu 14 grudnia 2020 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy wydała nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił żądanie pozwu.

Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie nauki jazdy specjalistycznymi pojazdami z oznaczeniem (...).

Bezsporne.

Powódka była użytkownikiem samochodu osobowego T. (...) nr nadwozia (...) rok produkcji 2017 nr rej. (...) na podstawie umowy leasingu nr (...), gdzie leasingodawcą była (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Umowa zawarta została na 24 miesiące, zaś po upływie tego okresu powódka miała prawo nabyć leasingowany pojazd. W razie szkody całkowitej finansujący miał prawo do żądania całkowitego rozliczenia umowy leasingu tj. żądania zapłaty wszystkich należnych mu opłat leasingowych za cały okres umowy, zaliczając na ich poczet świadczenia otrzymane od ubezpieczyciela. Pojazd używany był do nauki jazdy i przechowywany w garażu w S..

Bezsporne, a nadto dowód:

- umowa leasingu nr (...) k.17-20,
- dowód rejestracyjny pojazdu k.21.

W dniu 26 września 2019 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego samochód uległ uszkodzeniu. Sprawcą przedmiotowego zdarzenia był kierujący pojazdem ubezpieczonym od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przez pozwanego.

Pozwany przyjął zgłoszenie szkody złożone przez właściciela pojazdu - (...) Spółkę z o.o. w W. i zarejestrował szkodę pod numerem PL (...). Osoba zgłaszająca szkodę podczas rozmowy telefonicznej z konsultantem została poinformowana o możliwości skorzystania z pomocy (...) SA w organizacji wynajmu pojazdu zastępczego. Pozwany przedstawił powodowi ofertę wynajmu pojazdu zastępczego tej samej klasy co pojazd uszkodzony, na terenie całego kraju. W pisemnej informacji wskazano również stawki za najem pojazdów typu (...), bez wskazania pojazdu i gwarancji najmu pojazdy tej samej marki i klasy.

Pozwany ustalił, że szkoda powstała wskutek przedmiotowego zdarzenia komunikacyjnego ma charakter całkowity. Pismem z dnia 3.10.2019r., doręczonym powódce 7.10.2019r., pozwany ustalił wartość pojazdu przed szkodą na kwotę 25.219zł, wartość pojazdu w stanie uszkodzonym na kwotę 11.570 zł i wysokość szkody na kwotę 13.649 zł brutto.

Dowód:

- akta szkody na płycie CD koperta k. 117,

- pismo pozwanego z dnia 03 października 2019 r. k.22, 113,
- korespondencja mailowa, k. 41-43,
- pismo pozwanego informujące o warunkach i stawkach wynajmu z dnia 03.10.2019 r. wraz z wydrukiem k.97-100,
- wyliczenie szkody przez (...) z dnia 01.10.2019 r. k.23-29, 91-92v,
- podsumowanie zgłoszenia szkody k.95-96,
- informacja o zasadach najmu zastępczego k.97-100,
- uchwała k.106-111,
- nagranie rozmowy płyta CD koperta k.117,
- zeznania powódki k.202-202v.

Pismem z dnia 10 października 2019 r. powódka zwróciła się do pozwanego o ponowne wyliczenie wartości rynkowej pojazdu, zwracając uwagę na to, że w wycenie przyjęto błędną (tańszą) wersję pojazdu L. zamiast A., nie uwzględniono dodatkowego wyposażenia pojazdu, w tym koła dojazdowego i kosztów dostosowania do pojazdu nauki jazdy, jak też zastosowano błędnie korekty do wartości pojazdu.

Dowód:

- pismo powoda z dnia 10.10.2019 r. z załącznikami k.31-33,
- mail z dnia 10.10.2019 r z załączoną korespondencją k.30.

W korespondencji elektronicznej z dnia 11 października 2019 r. ubezpieczyciel przekazał powódce informację o możliwości zbycia pozostałości przedsiębiorstwu (...) S.C. P. O. M. M. za cenę netto 9.406,50 zł (brutto 11.570,00 zł).

Powódka skontaktowała się z oferentem celem potwierdzenia oferty, jednakże oferent wycofał się uzyskując informację o odwołaniu się poszkodowanego od decyzji.

Dowód:

- korespondencja mailowa z października 2019 r. dot. sprzedaży pozostałości pojazdu k.35-43,
- pismo pozwanego z dnia 14.10.2019 r. k.34-34v,
- pismo pozwanego z dnia 29.10.2019 r. k.90,
- korespondencja e-mail k.114-116 oraz płyta CD, k. 117,
- zeznania A. I., k. 188, 193
- zeznania A. W., k. 189, 193.

W dniu 18 listopada 2019 r. powód wniósł ponowne odwołanie od wyceny pojazdu dokonanej przez pozwanego i dołączył wycenę wartości szkody sporządzoną przez rzeczoznawcę dnia 25 października 2019 r. w myśl której wartość pojazdu przed szkodą wynosiła 31500 zł. W odpowiedzi pozwany pismami z dnia 20 listopada 2019 r. i 11 grudnia 2019 r. podtrzymał swoje wcześniejsze stanowisko w sprawie ustalenia wysokości szkody, w tym wartości pojazdu wg stanu sprzed szkodą.

Rzeczoznawca działający na zlecenie powódki wystawił faktury Vat za swoje usługi na kwoty 369 zł brutto oraz za dodatkową wycenę 307,50 zł.

Dowód:

- odwołanie z dnia 18 listopada 2019 r. k.44-44v,
- kalkulacja wartości pojazdu, pozostałości i szkody J. M. z dnia 25.10.2019r. k.45-53v,
- pismo pozwanego z dnia 20.11.2019 r. k.54,
- mail brokera do powódki z dnia 25 listopada 2019 r. k.55,
- korespondencja mailowa powódki z brokerem z listopada i grudnia 2019 r. k.56-59,
- pismo pozwanego z dnia 11.12.2019 r. k.93,
- faktura VAT nr (...) k.60, 60v.

Dnia 29 stycznia 2020 r. pełnomocnik powódki zwrócił się do pozwanej o przesłanie decyzji wypłaty odszkodowania oraz danych oferenta zainteresowanego zakupem pozostałości. Pozwana wskazała, że dane były przesyłane już 14 października 2019r. i należało skorzystać z tej oferty. Tego samego dnia powódka wyjaśniła, że pierwszy oferent się wycofał i ponownie wносиła o przesłane danych kolejnego oferenta. Pozwany przesłał dane innego oferenta w dniu 27 lutego 2020 r.

Dowód:

- korespondencja mailowa, płyta CD, wraz z wydrukami maili z akt szkody, k. 117.

Pismem z dnia 26 maja 2020 r. właściciel pojazdu (...) Sp. z o.o. dokonał rozliczenia umowy leasingu nr (...) dotyczącej przedmiotowego pojazdu, wskazując że pozostałości pojazdu zostały sprzedane za 10.910,57 zł (13420zł brutto), odszkodowanie wypłacone przez pozwanego wyniosło 12.365 zł.

Dowód:

- pismo (...) z dnia 26 maja 2020 r. k.62,
- nota uznaniowa 20/05/2020/NU z dnia 26 maja 2020 r. k.62v.

W dniu 27 września 2019r. powódka wynajęła specjalistyczny pojazd zastępczy do nauki jazdy, tej samej marki i klasy co pojazd uszkodzony, od Akademii (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Najem trwał do 16 marca 2020r. Koszt najmu wyniósł łączną kwotę 39.655,20 zł brutto. Pojazd najmowany, celem jego zabezpieczenia, przechowywany był w garażu, w którym uprzednio przechowywano uszkodzony samochód.

Dowód:

- faktura VAT nr (...) za okres od 27.09.2019 r. do 31.12.2019 r. (60 dni) przy stawce 260 zł na kwotę 22.066,20 zł k.63,
- faktura VAT nr (...) za okres od 02.01.2020 r. do 29.02.2020 r. (34 dni) przy stawce 260 zł na kwotę 14.071,20 zł k.63v,
- faktura VAT nr (...) za okres od 02.03.2020 r. do 16.03.2020 r. (11 dni) przy stawce 260 zł na kwotę 3.517,80 zł k.65,
- zeznania A. L., k. 191, 193.

Pozostałości pojazdu były do dnia sprzedaży – 17 marca 2020r. - przechowywane na płatnym miejscu parkingowym, a powódka poniosła z tego tytułu koszty w wysokości 2.127,90 zł brutto.

Dowód:

- faktura VAT nr (...) za okres 96 dni (od 27.09.2019 r. do 31.12.2019 r.) na kwotę 1180,80 zł k.65v,
- faktura VAT nr (...) za okres od 01.01.2020 r. do 29.02.2020 r. na kwotę 738 zł k.64,
- faktura VAT nr (...) za okres od 01.03.2020 r. do 17.03.2020 r. na kwotę 209,10 zł k.66.

Pojazd uszkodzony po kolizji nie nadawał się do jazdy i konieczne był jego holowanie. Powódka poniosła w związku z tym koszt w wysokości 430,50 zł.

Dowód:

- faktura VAT nr (...) k.66v.

Powódka pismem z dnia 10 lipca 2020 r. wezwała pozwanego do zapłaty kwoty dochodzonej niniejszym pozwem, wyznaczając mu termin 7 dni na dokonanie płatności.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 10 lipca 2020 r. z dowodem nadania k.67-69,

Z tytułu kosztów pojazdu zastępczego wypłacono 560,00 zł netto. Pozwany uznał 7 dni najmu oraz zweryfikował stawkę dobową najmu do kwoty 80,00 zł netto.

Dowód:

- decyzja pozwanego z dnia 27.07.2020 r. k.87-88,
- lista wypłat odszkodowań k. 89.

Koszty naprawy samochodu marki T. (...) o nr rej. (...) usuwającej uszkodzenia i przywracającej pojazd do stanu sprzed zdarzenia kolizyjnego zaistniałego dnia 26 września 2019 r., wykonanej w okresie zaistnienia szkody w niezależnym warsztacie blacharsko-lakierniczym, działającym na terenie siedziby powódki, oferującym usługi na odpowiednio wysokim poziomie, przy zastosowaniu części oryginalnych serwisowych, sygnowanych znakiem producenta pojazdu oraz średnich stawek prac naprawczych wynosiły netto 82.664,71 zł, brutto 101.677,59 zł.

Koszty naprawy przekraczały wartość samochodu sprzed kolizji, naprawa była ekonomicznie nieuzasadniona. W takich warunkach zasadnym było wyliczenie wysokości szkody metodą różnicową (tzw. szkoda całkowita), tj. jako różnicy pomiędzy wartością pojazdu przed zdarzeniem oraz w stanie uszkodzonym.

Wartość pojazdu T. (...) o nr rej. (...) w dniu 26 września 2019 r. w stanie nieuszkodzonym (przed kolizją) wynosiła netto 26.097,56 zł, brutto 32.100,00 zł, zaś jego wartość w tym samym okresie w stanie uszkodzonym (po zaistnieniu szkody, tzw. pozostałości) wynosiła hipotetycznie netto 11.463,41 zł, brutto 14.100,00 zł. Pojazd zaś został sprzedany za cenę netto 10.910,57 zł, brutto 13.420 zł.

Wysokość odszkodowania stanowiącego różnicę wartości pojazdu przed szkodą w wysokości netto 26.097,56, brutto 32.100,00 zł oraz wartości samochodu w stanie uszkodzonym określonej przez ubezpieczyciela na podstawie najwyższej oferty aukcyjnej w kwocie netto 10.910,57 zł, brutto 13.420,00 zł, wynosiła netto 15.186,99 zł, brutto 18.680,00 zł.

Stawki dla jednej doby najmu auta przystosowanego do nauki jazdy odpowiadającego klasie samochodu uszkodzonego oraz wynajmowanego marki T. (...) na rynku lokalnym w okresie zaistnienia szkody z uwzględnieniem płatności gotówkowej oraz nielimitowanego przebiegu kilometrów wynosiły netto od 369,00 zł do 500,00 zł (brutto od 453,87 zł do 615,00 zł), zaś średnia wartość dla wskazanych cen wynosiła netto 417,25 zł (brutto 513,22 zł). Natomiast przy bezgotówkowym rozliczeniu kosztów najmu (dla pozostałych warunków jak uprzednio) stawki netto zawierały się od 429,00 zł do 575,00 zł (brutto od 527,67 zł do 707,25 zł), zaś średnia wartość dla wskazanych cen wynosiła netto 481,00 zł (brutto 591,63 zł).

Dowód:

- opinia biegłego sądowego R. S. k.212-240,

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz na podstawie poczynionych ustaleń roszczenie powódki podlegało uwzględnieniu w części.

Podstawę prawą żądania pozwu stanowi norma wyrażona w art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którą przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Zgodnie z normą wyrażoną w § 4 art. 822 k.c., uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Odpowiedzialność pozwanej wynika również z art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Odpowiedzialność ubezpieczyciela pokrywa się z odpowiedzialnością sprawcy szkody. Zgodnie z normą wyrażoną w art. 436 § 2 k.c., w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ich posiadacze mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód na zasadach ogólnych. Oznacza to, że odpowiedzialność za skutki takiego zdarzenia oparta jest na zasadzie winy (art. 415 k.c.). Natomiast zgodnie z normą zawartą w art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Rolą odszkodowania jest wyrównanie uszczerbku majątkowego poszkodowanego – również przy cesji wierzytelności. Stąd zawsze dla ustalenia odszkodowania konieczne jest określenie faktycznego uszczerbku w majątku poszkodowanego.

W sprawie bezsporna była odpowiedzialność pozwanej za zdarzenie, prawo do najmu pojazdu zastępczego, wysokości tego kosztu i skuteczność złożenia oferty najmu pojazdu zastępczego, okres najmu i stawka, zasadność oraz wysokości kosztów związanych z prywatną wyceną szkody, holowanie, zasadny okres parkowania.

Powódka dochodziła pozwem zapłaty za usługi:

1. pozostałego odszkodowania za wartość pojazdu po szkodzie całkowitej – 8224,43 zł,
2. wynajmu pojazdu zastępczego – 39655,20 zł
3. parkowania – 2127,90 zł,
4. holowania – 430,50 zł,
5. wyceny wartości szkody – 676,50 zł.

W zakresie pkt 1 odszkodowania za wartość pojazdu po szkodzie całkowitej :

W tej części roszczenie podlegało oddaleniu w całości. Jak wynikało bowiem z niekwestionowanych twierdzeń powódki, jak i zgromadzonego materiału dowodowego, uszkodzony pojazd nie stanowił jej własności lecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Okoliczność ta przesądza zaś o braku legitymacji czynnej powódki w dochodzeniu odszkodowania tytułem naprawy pojazdu czy wartości w przypadku szkody całkowitej. Przy zaistnieniu szkody całkowitej nie leasingobiorca (powódka) była więc uprawniona do odszkodowania, ale właściciel pojazdu, co nie było kwestionowane przez powódkę i pozwaną, ani leasingodawcę w toku całego postępowania likwidacyjnego. Ustalone bowiem przez pozwaną odszkodowanie zostało w całości wypłacone właśnie na rzecz leasingodawcy (właściciela), a nie powódki. To właściciel pojazdu był poszkodowany utratą własnego pojazdu, o czym przesądza również treść art. 709⁵ kc, zgodnie z którym jeżeli po wydaniu korzystającemu rzecz została utracona z powodu okoliczności, za które finansujący nie ponosi odpowiedzialności, umowa leasingu wygasa. § 2. Korzystający powinien niezwłocznie zawiadomić finansującego o utracie rzeczy. § 3. Jeżeli umowa leasingu wygasła z przyczyn określonych w § 1, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i wygaśnięcia umowy leasingu oraz z tytułu ubezpieczenia rzeczy, a także naprawienia szkody. Słusznie więc wskazał m.in. Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 7 czerwca 2018 r. I AGa 164/18, że: „Należy zauważyć, że w wypadku wygaśnięcia umowy leasingu wskutek utraty jej przedmiotu, przewidziana w art. 709⁵ k.c. zapłata przez korzystającego finansującemu wszystkich przewidzianych w umowie, a nie zapłaconych rat, pełni funkcję odszkodowania. Jej celem jest bowiem przywrócenie takiego stanu majątku finansującego, jaki byłby, gdyby do utraty nie doszło i umowa zostałaby wykonana. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego odszkodowanie ma przywrócić stan majątkowy, w jakim znajdowałby się poszkodowany, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę. Odszkodowanie to oczywiście nie może przewyższać poniesionej szkody, a zatem należy uwzględnić korzyści uzyskane przez poszkodowanego, czyli zastosować *compensatio lucri cum damno* (wyroki z dnia 13 stycznia 2012 r., I CSK 176/11, niepubl., z dnia 9 września 2010 r., I CSK 685/08, OSNC 2011, Nr 5, poz. 58, z dnia 9 września 2010 r., I CSK 641/10, OSN - ZD 2011, Nr 2, poz. 35). Taką samą zasadę stanowi art. 709⁵ § 3 k.c. określając granice dopuszczalnej wysokości odszkodowania należnego finansującemu w granicach art. 361 § 2 k.c. W paragrafie trzecim (art. 361 k.c.) ustawodawca ustanowił dla finansującego obowiązek pomniejszenia należnych mu rat o korzyści, jakie uzyskał wskutek zapłaty przed umówionym terminem i wskutek wygaśnięcia umowy oraz z tytułu ubezpieczenia rzeczy, a także naprawienia szkody. Przepis art. 709⁵ § 1 k.c. ma charakter imperatywny. Strony mogą zatem w wypadku wygaśnięcia umowy wprowadzić pewne modyfikacje sposobu rozliczenia pozostałych do zapłaty rat w stosunku do przewidzianego w paragrafie trzecim tego przepisu, ale finansujący musi pomniejszyć ich wartość o korzyści wskazane w tym przepisie (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2008 r., II CSK 31/08, niepubl.)”.

Powódka nie wykazała zaś aby zawarła z uprawnionym leasingodawcą umowę przelewu wierzytelności pozostałego odszkodowania z tytułu szkody całkowitej w pojeździe, ani legitymacji wynikającej z jakiegokolwiek innej umowy. To, że strony leasingu rozliczyły go zgodnie z treścią umowy (która nie została przedłożona w całości, tj. łącznie z OWU) i art. 709⁵ kc, nie oznaczało, że na powódkę przeszły pozostałe uprawnienia. Zwrócone powódce przez leasingodawcę odszkodowanie, zasadniczo stanowiło zwrot nadpłaconych – po rozliczeniu wypłaconego odszkodowania – rat leasingu, a w żadne sposobów nie stanowiło przelewu wierzytelności. Co więcej zarówno treść umowy, jak i ww. przepis, nakładały na leasingodawcę (finansującego) obowiązek rozliczenia pozostałych rat leasingu, co dodatkowo wskazywało na to że to właśnie leasingodawca był uprawniony do ewentualnych odszkodowań, a dopiero następnie – stosownie do treści przepisu i umowy – miał rozliczyć się z leasingobiorcą. Ani umowa, ani tym bardziej ustawa nie wskazywały, że to leasingobiorca ma otrzymać odszkodowanie i następnie rozliczyć je w leasingu. Fakt więc, że leasingodawca zwrócił powódce po dokonaniu rozliczenia i otrzymaniu odszkodowania od ubezpieczyciela, część nadpłaconą całości korzyści leasingowych, stanowiło jedynie wyraz realizacji ww. przepisów, a nie przeniesienie uprawnienia do odszkodowania na leasingobiorcę.

Nadto należy wskazać, że powódka nie poniosła żadnej straty z uwag na wcześniejsze zakończenie leasingu. Jak wynikało bowiem z informacji leasingodawcy pozostałe do zapłaty przez powódkę raty wynosiły 8507,73 zł, co powódka winna byłaby uiścić gdyby szkoda nie została wyrządzona. Tymczasem z uwagi na pokrycie tych rat i to w

nadwyżce przez odszkodowanie i cenę sprzedaży pojazdu, powódka otrzymała zwrot kwoty 14767,84 zł. Tym samym nie sposób uznać, że powódka poniosła w tym zakresie stratę (damnum emergens) rozumianą jako pomniejszenie aktywów lub zwiększenie pasywów. Podobnie nie sposób uznać, że powódka utraciła jakiegokolwiek korzyści, a co najmniej brak jest związku przyczynowego. Gdyby bowiem szkoda nie miała miejsca powódka mogłaby dalej, bez dodatkowego najmu, korzystać z pojazdu. W tym jednak zakresie roszczenie związane było z najmem (o czym dalej). Powódka nie wykazała, aby pewne było osiągnięcie przez nią jakiegokolwiek innej korzyści gdyby szkoda nie miała miejsca, np. aby z pewnością wykupiła pojazd i w ten sposób uzyskać wartościowy przedmiot. Słusznie bowiem wskazał m.in. Sąd Apelacyjny w Gdańsku, w wyroku z dnia 12 listopada 2014r. I ACa 502/14, gdzie wskazał, że „pomimo swojego hipotetycznego charakteru wykazanie istnienia szkody w postaci *lucrum cessans* i jej wysokości musi nosić walor realności i zgodności z doświadczeniem życiowym na poziomie tak wysokim, że daje niemal pewność utraty korzyści, która niechybnie by miała miejsce w danej indywidualnej sytuacji. Należy przy tym odróżnić *lucrum cessans* (utraconą korzyść) od korzyści ewentualnej, która jest prawnie obojętna, a polega na nieuzyskaniu możliwego wzrostu majątku w ramach jednego z wielu możliwych wariantów rozwoju wypadków.”

Tym samym to jedynie leasingodawca był uprawniony do kwestionowania wysokości wypłaconego odszkodowania, jako właściciel pojazdu, któremu należny był jego substrat, powódka zaś nie była poszkodowaną w sprawie.

W tym więc zakresie powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na brak legitymacji, którą sąd jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

W zakresie pkt 2 – najem:

Roszczenie uwzględniono w części. Przede wszystkim za nietrafny uznano zarzut pozwanego odnośnie konieczności skorzystania z oferty wypożyczalni z nim współpracujących. Jak wynikało z nagrania zgłoszenia szkody, osoba reprezentująca pozwaną poinformowała o takiej możliwości, nie wskazując jednak ani na taką konieczność, ani na wysokości ewentualnych stawek za najem pojazdu typu (...), co nastąpiło dopiero po doręczeniu powódce pisemnej informacji o stawkach. Nadto należało uznać za prawdziwe, gdyż wynikające z wiedzy powszechnej, że zasadnicze znaczenie dla szkół nauki jazdy, ma rodzaj pojazdów przeznaczonych do szkolenia. Jest oczywistym, że kursanci wybierają wyłącznie te szkoły, które oferują naukę na pojazdach tożsamyh z tymi, na których będą zdawać egzamin. Tym samym brak zagwarantowania powódce najmu takiego właśnie pojazdu, uzasadniał nieskorzystanie z oferty ubezpieczyciela.

Odnosząc się w dalszej kolejności do stawki najmu, powódka wykazała, że najmowała pojazd za stawkę rynkową. Na tą okoliczność przeprowadzono dowód z opinii biegłego, który nie był kwestionowany przez strony.

Odnosząc się dalej do zarzutu w zakresie uzasadnionego okresu najmu, zdaniem sądu, poszkodowanej – będącej jedynie korzystającą z uszkodzonego samochodu, a nie właścicielką - przysługiwało prawo do korzystania z pojazdu zastępczego wyłącznie przez okres od czasu powzięcia pewnej informacji o kwalifikacji szkody jako całkowitej do czasu nabycia innego pojazdu, lub możliwości takiego nabycia. W przeciwieństwie bowiem do właściciela pojazdu, to nie użytkownik uzyskuje odszkodowanie za samochód (o czym pisano wcześniej), tym samym nie ma w takiej sytuacji znaczenia, kiedy ewentualnie odszkodowanie zostało wypłacone. To nie powódka była beneficjentem odszkodowania, które wraz z ceną zbycia wraku, miało stać się substratem utraconego pojazdu. Tak więc data wypłaty środków nie mogła mieć wpływu na okres niezbędny do nabycia pojazdu. W realiach niniejsze sprawy ustalono, na podstawie złożonych dokumentów, że pozwany w dniu 3 października 2019r. podjął decyzję o zakwalifikowaniu szkody jako całkowitej. Z wiadomości mailowej wynikało, że powódka zapoznała się z treścią takiej informacji 7 października 2019r., kiedy to przekazała ją swojemu pełnomocnikowi, celem weryfikacji (k. 42,43). Zdaniem sądu dopiero więc z tą chwilą poszkodowana mogła mieć pewność co do nieopłacalności naprawy i konieczności nabycia innego pojazdu, gdyż miała pewność, że leasing wygasł.

Na okoliczność czasu niezbędnego do nabycia innego pojazdu powódka nie zaoferowała żadnego dowodu, jednakże kierując się zasadami doświadczenia życiowego, jak i posiadaną przez sąd z urzędu wiedzą w tym zakresie, czas ten dla pojazdów o niezawyżonym popycie rynkowym wynosi co najmniej 7 dni. Tymczasem samochód przystosowany

do nauki jazdy w marce pojazdów egzaminacyjnych, stanowił pojazd o wysokim popycie, przez co okres 14 dni nie było okres zawyżonym.

Zdaniem sądu nie było więc podstaw, aby pozwana zwlekała z podjęciem decyzji o leasingu, nabyciu lub zakupie innego pojazdu zamiast za utracony. Niedopuszczalne zaś było dłuższe najmowanie na koszt pozwanego pojazdu, gdyż powodowałoby to ostatecznie przeniesienie na niego ciężaru prowadzenia działalności gospodarczej.

Powódka nie uzasadniła w żaden logiczny sposób z jakiego powodu najmowała na koszt ubezpieczyciela pojazd, aż do momentu zbycia wraku, w marcu 2020r. Moment ten nie wiązał się bowiem dla niej z żadną korzyścią, w tym uzyskaniem ubezpieczenia. Jednocześnie jak wynikało z oświadczenia powódki złożonego na rozprawie inny pojazd za uszkodzony nabyła w ramach leasingu dopiero kilka miesięcy później.

Powódka wykazała więc, zasadność najmu od 27 września 2019r. do 21 października 2019r. tj. przez okres 25 dni. Tym samym za okres ten należne było odszkodowanie 7995 zł (25 x 319,80 zł) przy uwzględnieniu wypłaconej już odszkodowania 560zł dawało to kwotę 7435 zł.

W zakresie pkt 3 – parkowanie:

W tym względzie roszczenia uwzględniono w całości. Zgodnie bowiem z treścią art. 709⁷ kc to powódka była zobowiązana do utrzymywania pojazdu w należytych stanie. Mając zaś na uwadze zastrzeżoną w umowie opcję nabycia pojazdu po zakończeniu leasingu, winna była czynić to aż do chwili nabycia pojazdu, lub jak w tym przypadku zbycia wraku. Mając przy tym na uwadze, że pozwany nie kwestionował kosztów parkowania uznano w tym zakresie roszczenie za uzasadnione w całości, tj. co do kwoty 2127,90 zł (173 x10 x 23% Vat).

Nie miał zaś racji pozwany, że powódka miała możliwości bezpłatnego przechowywania pojazdu. Istotnie jak wynikał z zeznań świadków powódka dysponowała garażem, jednakże był on zajęty przez najmowany pojazd, który był używany za samochód uszkodzony. Pozwany nie wykazał aby powódka dysponowała innym, odpowiednio zabezpieczonym miejscem do przechowywania wraku.

W zakresie pkt 4 – holowanie:

Roszczenie uwzględniono w całości, zarówno ze względu na postawę pozwanego, który jedynie w sposób formalny i lakoniczny zakwestionował ten koszt, nie podnosząc w tym zakresie żadnych zarzutów, a nadto powódka wykazała słuszność jego poniesienia. Jak wynikało z zeznań świadków i opinii biegłego, pojazd po kolizji nie nadawał się do jazdy, w związku z czym zaistniała konieczność jego holowania, co obciążało powódkę jako użytkownika pojazdu. Powódka przedłożyła również w tym względzie fakturę VAT. Tym samym w całości uwzględniono koszt 430,50 zł.

W zakresie pkt 5- wycena wartości szkody:

Roszczenie nie zasługiwało na uwzględnienie. W tym względzie po pierwsze uznano, że skoro powódka nie posiadała legitymacji do uzyskania odszkodowania w zakresie wartości pojazdu po szkodzie całkowitej, to również nie posiadała legitymacji do żądania zwrotu kosztów związanych z oceną wartości szkody. Potwierdza to również umowa leasingu, zgodnie z którą to powódka była zobowiązana w imieniu leasingodawcy do udziału w procesie likwidacyjnym, a więc winna ponosić związane z tym koszty. Po drugie pozwana nie wykazała aby poniesiony koszt był adekwatny do wykonanego zlecenia, mieścił się w granicach stawek rynkowych i nie był zawyżony, gdyż na poszkodowanym ciąży obowiązek tzw. minimalizacji szkody, a tym samym koszty likwidacji muszą mieścić się w granicach cen rynkowych.

Podstawą prawną orzeczenia o odsetkach od kwoty zasądzonej w pkt I stanowią normy zawarte w art. 481 § 1 k.c. i w art. 817 § 1 k.c. Co wiązało się upływem terminu wskazanego w wezwaniu do zapłaty.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje podstawę prawną w art. 100 k.p.c. Powódka wygrała sprawę w 19 % a przegrała w 81 %. Na koszty poniesione przez powódkę składała się opłata od pozwu 2556 zł, od pełnomocnictwa 17 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika 5400 złotych oraz koszt sporządzenia opinii przez biegłego 669 zł z czego 19

% daje kwotę 1641,98 zł złotych. Koszty poniesione przez pozwanego to wynagrodzenie pełnomocnika 5400 złotych, 17 zł oraz koszt sporządzenia opinii przez biegłego 669 zł, z czego 81 % daje kwotę 4915,89 złotych. Tym samym po wzajemnej kompensacie orzeczono jak w pkt III wyroku.

W pkt IV nakazano zwrócić stronom nadpłacone zaliczki.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)